

Jazbec in lisica.

(Basen.)

Svojčas sta se srečala jazbec in lisica. Bilo je oblačnega jesenskega dne. Lisica ogovori jazbeca: „Kako je kaj, kum?“ — „Ej, no,“ odvrne jazbec, „letos se še dobro živi! kako je pa s teboj?“ — „I,“ odvrne lisica, „zame so zdaj zlati časi; kokošnjih pečenk mi ne manjka; žejo si pa hladim z rujnim vincem.“ — „Kje pa dobiš vince?“ vpraša hlastno jazbec. — „Glej ga, no,“ dé lisica, „kaj ne veš za ono zidanico tam gori?“ — „Saj res,“ pomisli jazbec, „kako pa prideš noter?“ — „Hm, kako,“ se začudi lisica, „skozi okno; če hočeš greva drevi gor.“ — „Ah, kar zdaj pojdiva; saj tako hodim počasi!“ dé jazbec. — Lisica ga uboga in gre z jazbecem proti zidanici. Med potjo pa se večkrat ustavi in ogleduje jazbečev rep. Zavida jazbeca, ker je njegov rep dolg in košat, njen pa kratek in gol. Ko prideta do zidanice, pomaga spraviti najprej jazbeca skozi okno, potem se pa še sama skobaca noter. — „Ej, to jo boš izkupil danes!“ si misli lisica in natoči vina v škač, da pije nerodni jazbec. Ko se zdi lisici dovolj, pravi: „Bo kmalu zadosti?“ — „Le še, le še,“ odgovori jazbec, napol pijan. In lisica mu zopet natoči, dokler se ne začne jazbec pijan valjati po zidanici. Tedaj pa stopi lisica k njemu in mu dé: „Oho, kumče, sedaj ga pa imaš zadosti?“ Toda jazbec ni slišal več, ampak se je zvalil po zidanici in smrčal. „Ej, škoda, da bi se ta lepi rep valjal s pijancem po tleh,“ reče lisica in odje jazbecu rep ter teče z njim iz zidanice h kralju, tožit jazbeca, češ da se je upijanil in da je izgubil svoj rep. „Ker si tako skrbna in si otela pogube tako košat jazbečev rep, podarim ga tebi; jazbec pa naj hodi okoli brez repa,“ odvrne kralj lisici.

In res — jazbec nima od tistihdob repa. Ker ga je sram lisice in drugih živali, se skriva v podzemeljskih luknjah.

Inko Samo.

